

Pripovedka o naprstniku.

Spisala *Minka Pirčeva.*

Svoji hčerki Nadini sem pripovedovala nekoč to-le:
 Naprstnik je silno imeniten mož. Slovit vojščak je, ki nosi svetel oklep in se ne boji nobenega sovražnika. General je in zapovednik vojske desetih bratov. Ti bratje so pet parov dvojčkov. Par sta dva, petkrat dva pa deset, kar že celo naš prijatelj Peterček ve, ki šolo pozna le od zunaj. Prvi par sta palca-skrivalca, drugi par kazalca-vseznalca, tretji par sredinca-petelinca, četrti par prstanca — brez prstanov in zadnji in peti par mezinca-potepinca.

Kakor se že na svetu godi, nima naprstnik vseh svojih podložnikov enako rad. Najljubši mu je desni sredinec. Na njem vedno čepi, z njega kraljuje in ga posebno ščiti, da ga ne vbada hudobna šivanka.

Ker so se čutili drugi prsti od svojega generala-naprstnika zanemarjeni, se je vnela med njimi, med krvnimi brati grda zavist in hudo sovraštvo. Slednjič so se vsi vzdignili proti desnemu sredincu in ker sami niso mogli nič proti njemu, so se zvezali celo s svojo sovražnico šivanko, da bi ga ugonobili.

Šivanka, vitka in gizdava gospodična, je dobro vedela, da se bratje-prstje sovražijo med seboj zaradi generala-naprstnika. Komaj je čakala, da jo na pomoč pokličejo proti desnemu sredincu. Ona sama pa mu seveda ni nikakor zavidala ljubezni generalove, njeno sovraštvo je bilo naperjeno le proti naprstniku. Mislila si je: „Ako pomagam prstom proti njih bratu, desnemu sredincu in ga premagamo, strmoglavim oholi naprstnik.“ Tega je pa šivanka hudo sovražila. To njeno sovraštvo je pa že staro, staro — od stvarjenja sveta sem.

Eva v raju je šivala še brez naprstnika. Tudi šivanka takrat še ni bila tako gizdava gospodična kakor je danes, a bodeča je bila tudi. Ko sta Adam in Eva, zavedena od ostudne kače, jedla prepovedani sad, sta izpoznala, da nista oblečena, česar prej nista vedela, dokler sta bila brez greha. Pred grehom se je Eva le igrala s šivanjem. Če jo je šivanka pri šivanju vbodla, je zmočila Eva rano, pa je minila bolečina. Naprstnika ni tedaj nič pogrešala. Po grehu pa je imela Eva takoj dosti šivanja. Šivala je in šivala Eva, in šivanka jo je vbadała v prste. Vsi prsti so bili krvavi. Milo se zajoče, ko se spomni, da bo morala vedno trpeti take bolečine.

Ravno pred rajskim izhodom pa je rasel lep grm, na katerem je viselo vse polno svetlih, lepih naprstnikov. Ker jih je bilo vse polno po vejah, so zažvenketali, ko se je Eva mimogrede oplazila ob naprstnikov grm. „Odrtgaj me!“ se oglasi naprstnik. „Varoval te bom šivankinih vbodov.“ Eva sluša. Odrtga si z grma naprstnik in ga vzame s seboj.

Z naprstnikom na desnem sredincu je potem Eva šivala vse svoje žive dni. Šivanke se ni več bala.

In že od tega davnega časa se sovražita naprstnik in šivanka. —

Nehala sem pripovedovati. Nadina pa, ki je sedela poleg mene in me pazno poslušala, me po kratkem molku opomni, da nisem še vsega povedala. Vpraša me:

„Kako pa je pomagala šivanka prstom, da so se maščevali nad desnim sredincem?“

In povedala sem ji tudi to.

Šivanka je s pomočjo prstov toliko časa vbadala v naprstnik, da mu je prebodla celo jekleni oklep. Luknjičastega naprstnika pa nobeden ne mara. Zagnali so ga proč. Pa s tem ni bilo ni prstom ni šivanki nič pomagano. Kupili so nov naprstnik, in tudi temu je bil izvoljenec le desni sredinec. — Tako je in tako ostane vse dni, dokler bo treba naprstnikov in šivank.

Nadina sedi še poleg mene in premišlja o ravno povedani pripovedki. Potem me pa vpraša:

„Mamica, zakaj pa naprstniki danes več ne rasto na grmih kakor takrat?“

„Z grehom prvih staršev se je vse poslabšalo na zemlji; zdaj moramo celo za naprstnike šteti denarce.“

S tem sem zadovoljila njeno zvedavost in upam, da tudi vašo, ljubi bralci.

Kako je bil zajec obsojen na petindvajset.

Spisal *Fran Črnagoj*.

Tam-le meseca velikega srpana je bilo. Natiški fižol je bil še ves zelen, in zelje je zavijalo listje v trde glave, ko smo imeli na vrtu opravila kar vsi: jaz sem obrezoval drevesa, mamica je pestovala našo Nado, Anica in Bolček sta nabirala fižol in Ivan, z rokami v žepih, jima je pomagal — gledati. Da, on najrajši pomaga gledati!

Pa zakriči Bolček: „Oj, oče, tukaj je pa zajec, zajec! Da, pravi zajec! . . .“

Takrat pa je bilo vse pokonci! Anica je stresla iz peharja ves fižol po tleh, Ivan je zakrtil z rokami pa odskočil navzad, Nada je zavekala — zajec pa je dirjal ob ograji ter iskal izhoda!

In jaz? — No, tudi jaz sem stisnil nožič v žep ter napravil takoj načrt, kako naj pride zajec do zaslužene kazni zaradi tolike predrznosti. Pa tudi res! Pri belem dnevu se mi priklati ta nesnaga na vrt, pa mi objeda najlepše zelje! To jih zasluži petindvajset! — „Ani, brž zapri vrtna vrata na enem koncu, Bolči — ti na drugem!“ zakričim.